

тога да би се учврстио овде, на земљи, већ насупрот, да би стекао небеско. Јако је важно да то очувамо у нашем посту.

И последње: „Не сабирајте себи блага на земљи, где мољац и рђа кваре, и где лойови пошкољавају и краду; неће сабирајте себи блага на небу, где ни мољац ни рђа не кваре, и где лойови не пошкољавају и не краду. Јер где је благо ваше, онде ће бити и срце ваше“ (Мт. 6, 19 – 21). Господ овде поново потврђује превасходство духовног живота над телесним. Зато што је све духовно вечно, а све материјално је трулежно. Али многим од нас материјално је значајније, многи материјалном животу придају веће значење него духовном животу, више се брину за свој стомак него за душу. Може се са сигурношћу тврдити да нико од нас неће рећи: нешто сам се уморио, тешко ми је да подгревам јело, нећу данас ручати. Веома често се, међутим чује: Уморан сам, нећу се молити. Ово је јасно сведочанство тога да више волимо стомак (од душе). Или ко би од нас рекао: Ух, нешто сам се уморио, нећу огртати капут, изаћи ћу напоље само у мајици. Тешко да би ико ово учинио. А веома често бива да се не помолимо: Помолићемо се други пут...

А Господ каже да наша ризница, наше благо, треба да је на небесима. Веома је важно то за шта се прилепљује наше срце, шта представља Бог у нашем животу, коме служимо, чему је посвећен наш живот. Крстили су нас у име Оца и Сина и Светога Духа. У знак тога што је наш живот посвећен Богу, што смо се обавезали да будемо слуге Божије, крстообра-

зно су нам постригли власи главе. Али показује се да је један роб неке страсти, други је роб идеје о себи самом, трећи – роб материјалних добара.

Ми смо робови свега и свачега, само нисмо Божији. Бог се увек оставља за касније и због тога, свакако, у овом животу трпимо штету. Пост се и предузима са тим циљем да би, насупрот овоме, зауздали сав свој спољашњи живот: да би смо зауздали свој стомак, зауздали своје очи, зауздали своје уши, зауздали свој језик – све то по могућности ограничити, да би се у нашем животу откриле „реке воде живе“ - Духа Светог. Што више притешњавамо своју душу и тело, тим се више у нама разгорева дух, самим тим, ми му дајемо слободу. Господ је ради тога и дошао на земљу. Тако је и рекао: „Дођох да бацим огањ на земљу; и како бих желио да се већ запалио“ (Лк. 12, 49)! Хоће ли се у нама овим постом запалити огањ, или ћемо се једва вући, као што смо и прошлог поста, ништа не постигнувши и изишавши из поста, да видимо да смо остали исти какви смо и били? Тешко је надати се да ћемо се потпуно променити, али уколико не постанемо макар за нијансу бољи, то ће већ бити лоше.

Циљ поста јесте стицање љубави. И ми све ово предузимамо да би смо се приближили Богу, макар за половину корака. Зато се потрудимо, драга браћо и сестре да од свег срца затражимо опроштај једни од других, и потрудимо се да следујемо за Христовим Заповестима, да би смо наследили вечни живот. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА АДАМОВОГ ИЗГНАЊА - ПРАШТАЛНА

св.Тарасије, патријарх Цариградски

Мт. 6, 14 - 21, зч. 17; Рим. 13, 11 -14, 4, зач. 112.

иpошoјереј Димитрије Смирнов
НЕДЕЉА ПРАШТАЊА

Данас се света Црква сећа Адамовог изагнања из раја. Ова се недеља зове још и недељом Праштања, јер се чита познати одломак из Јеванђеља по Матеју, у коме Господ гвори: „Јер ако опрашћаште људима грехе њихове, опростиће и вама Отац, ваш небески. Ако ли не опрашћаште људима грехе њихове, ни Отац, ваш неће опростићи вама грехе ваше“ (Мт. 6, 14 – 15). Овога дана људи моле једни друге за опроштај и на тај начин се припремају за Велики Пост. Јер уколико гајимо зло према некоме, самим тим правимо препреку у свом духовном животу и постајемо слични демонима, који уопште ништа ни не једу. Јер боље је јести окрвављено месо него љутити се на некога.

Зашто Отац небески не опрашта ономе који сам не опрашта другоме човеку? Нажалост ми се често свађамо једни са другима. Чак иако један то не жели, бива да овај други сипа увреде. А вређање, свађа, озлобљеност, удаљују људе једне од других. Бог је љубав и створивши човека по Своме образу и подобију, Господ је пожелео да

човек живи у љубави. А ђаво, супротно овоме, жели да разједини све људе. Један од превода речи „ђаво“, јесте „онај који раздељује“. Он хоће да народе раздељује између себе, да раздељује породице, да раздваја родитеље и децу, да посвађа пријатеље и тако даље. Зато се онај који учествује у свађи, потчињава ђаволу, следује за мислима које му овај нашаптава у ум, саосећа са њиме у срцу, испуњава вољу ђавола и самим тим раздваја себе од Бога. А одвајање човека од Бога јесте грех. Зато је Господ и рекао да Отац Небески неће опростити. Не зато што он као рачунџија, своди рачуне ко је коме колико дужан: ти толико, а ја оволико. Једноставно, човек одваја себе од другог, делајући противно љубави, делујући против Бога. А када је против Бога, то значи да не може ући ни у вечни живот, нити достићи духовни живот, односно не може познати Бога. Када је човек љут на неког, самим тим, он је љут и на Бога, јер иступа против Божије заповести, то јест, одбацује самога Бога.

А шта је опраштање? Ево, два су

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

се човека посвађала, па су се након тога помирила, опростили један другоме – између њих опет нема онога зида, они су у љубави, зло које се налазило између њих је нестало. Исто то је и опроштај Божији. Бог опрашта – значи: Бог се сједињује са човеком, Бог долази, живи заједно са њиме. И када је Бог дошао човеку, а Бог је дух, почиње духовни живот, јер нема духовног живота изван Бога, већ постоје једино разноразни сурогати, замене, самообмане. Зато реч Господња не значи да наш Небески Отац жели да нам се освети по сваку цену за наше грехе. Не, једноставно, Син Божији сведочи да уколико не опраштамо увреде, не можемо бити деца Небеског Оца, јер смо тада деца ђавола. Зато, када нас неко увреди, растужи, нанесе ма какво зло, уколико желимо да дођемо у вечни живот, желимо да будемо Христови ученици, треба да присилимо себе и опростимо томе човеку.

Неко ће рећи: па и он је крив. Ван сваке сумње, он те је увредио, он је такав и такав. Не поричемо. Грех који је он починио, остаје, али ти треба да опростиш. А зашто треба? Па да, свакако ниси у обавези – вако жели да живи како се њему свиђа: желиш у рај, желиш у ад. Ово је ствар слободног избора човека. Свако ко је допао ада, сам га је изабрао. То значи да му је ад блискији, схватљивији, више одговара настројењу његовог срца. Господ нас ни на шта не обавезује. Он нас (само) призива, јер је немогуће обавезати некога на љубав. Зато Господ и говори: „Волите једни друге“. Он не каже „Морате волети“, Он не наређује. Не може се

наређивати: ти воли, а ти немој волети. То је немогуће. Зато Господ и говори: таква је воља Моја, таква је Моја жеља, Ја то желим, а ви сами видите шта вам је драже. Или сопствена сујета и гордост која се мучи и никада не може учинити први корак у сусрет другоме – заправо она осећања која ти наговештава ђаво, који те је тако и васпитавао кроз живот, или пак, насупрот томе, блискији су ти смирење и кротост Христа Спаситеља и желиш да се овоме научиш од Њега.

Уколико желиш да научиш ово, тада си Христов ученик и можеш, иако лоше, једва и можда и не одмах, можда уз велики напор, али ипак ћеш смоћи снаге да превазиђеш ово демонско раздељење. Зато је потребно трудити се да се не учествује ни у каквим свађама. Дешава се да је немогуће помирити се са неким човеком, али нека та немогућност долази од њега, а не од нас. Апостол Павле каже: „Кoliko је до вас, имајте мир са свима људима“. Труди се да ово раздвајање не крене од тебе. Твоје срце увек треба да буде отворено за помирење, отворено према љубави. Треба у себи неговати ову нову особину, по њој ће те Господ препознати, јер је ово особина Божанства.

Ето на који начин ћемо достићи Царство Небеско. И циљ је поста управо то, јер пост смирује човека, а ништа тако не потпомаже љубави као смирење. Узмимо за пример породицу. Због чега долази до скандала? Управо због гордости. Свако тежи да буде главни и да све остале натера да раде онако како он жели. Други, пак, опет због гордости, не жели да се потчињава ни-

коме, ни ради љубави, ни ради послушања, ни ради смирења, ни ради заједничког мира. И тако један упорно настоји на своме, и не жели да чини никакве уступке, а други ни по коју цену не жели да послуша. Ето скандала. И онај који јаче виче, који је снажнији, докопава се жељене власти. Мира и љубави ту ипак нема. Зато све то нокако не бива трајно, све се јако брзо разара. Истинска љубав, насупрот томе, сједињује занавек. И уколико ради Христа, само Њега ради, Његове љубави ради, ради тога да би досегао духовни живот, достигла вечност, човек све време опрашта, снисходи немоћима другог, узима терет на себе и не узвраћа злом за зло, тада ће постепено и стицати неопходне особине и стећи Царство Небеско – стећи ће миран дух.

Зашто свети Серафим Саровски говори: „Стегни миран дух, и хиљаде око тебе ће се спасити“? Зато што човек који је стекао миран дух, може да савлада свако зло. Чак и када су преподобног Серафима напала два мушкарца и готово га пребили на смрт, у њему се нашло толико љубави да им опрости. И шта онда? Овим је победио њихову мржњу, покајали су се. Да им се осветио, да је одговорио злом за зло, већ не би било шансе да се покају, а он их је спасао овога ужаса у коме су боравиле њихове душе. Дакле, што више умемо да опраштамо, то смо више способни за љубав. Што смо више способни за љубав, то смо ближе Богу. Све је веома просто.

Даље Господ говори: „А кад постојиш, не будиш суморни као личемјери: јер они најмуре лица своја

да се покажу људима како постоје. Заиста вам кажем: примили су илашу своју. А ти када постојиш, намажи главу своју, и лице своје умиј, да те не виде људи и да постојиш, нећеш Оца твој који је у тајности; и Оца твој који види тајно, узвратиће теби јавно“ (Мт. 6, 16 – 18). Духовни живот треба да је сакривен од свих људи, па и од демона, јер ђаво не може да проникне у нечији унуташњи живот, а када се он открива и постаје познат демонима, значи да такав живот више није духован, већ постаје демонски.

Господ је опростио блудници, опростио је и Петру који Га се одрекао, а фарисејима, који су били праведни, говорио је: „Тешко вама“. Зато што је њихова духовност била фалш, спољашња, псеудодуховност. Њихови поступци су били наизглед праведни, али не унутар скривеног људског срца, већ, насупрот томе, да би други видели. Зашто је тако важно скривати свој духовни живот? Зашто је важно скривати свој подвиг? Зашто ни у ком случају не треба говорити како постиш, како се молиш, да се хвалиш тиме? Ствар је у томе да живети, испуњавајући заповести може се само ради Бога и пред Њиме. Уколико човек открива свој духовни живот и људима показује свој подвиг, онда он, како каже Господ, већ овде добија своју плату. Тиме он храни своју сујету. А уколико човек све ово чини у тајности и нико не зна за ово, то је пројава истинске вере: он верује да Бог види. Такав човек не потребује подршку од људи, не потребује похвале, не треба му да му кажу: сјајно! Тада је подвиг истинска ризница, јер такав човек ништа не чини ради